

hled zřejmě, že je to předpis pořádkového rázu. Nemocenské pojišťovny jsou povinny prohlédnouti veškeré seznamy domácích dělníků za určitý měsíc, zjistiti, zda některý dělník nepracuje snad pro několik zaměstnavatelů a zda součet mezd dosažených u všech zaměstnavatelů nečiní aspoň minimální mzdu, rozhodnou pro povinnost pojištění. V kladném případě může nemocenská pojišťovna vyměřiti pojistné, poměrně pro všechny zaměstnavatele, avšak nejdéle do dvou měsíců po předložení měsíčních seznamů. Pojištění proti nemoci je ex lege, bez ohledu na to, byl-li předložen měsíční seznam a bylo-li vyměřeno a zapláceno pojistné. Je prostě nerozhodno, že nemocenská pojišťovna nesmí již předepsati pojistné a dávky nemocenského pojištění musí býti poskytnuty i v tom případě, je-li rozhodný měsíc, za který podle posl. věty odst. 3. § 11 nemůže býti předepsáno pojistné. Obdobná situace vzniká též v invalidním a starobním pojištění: měsíční seznamy byly předloženy, pojistné je podle zákona splatné a dotyčná doba bude započtena podle § 108 poj. zákona. Nerozhoduje, že pojistné nebylo vyměřeno, resp. že už nemůže býti vyměřeno.

Podle odst. 3. § 13 Směrnic mají nárok na peněžité dávky v mateřství pouze ty pojištěnky, které v posledních dvanácti měsících před porodem byly aspoň šest měsíců pojištěny. Ustanovením odst. 1. § 104 novely bylo nemocenským pojišťovnám umožněno určití stanovami, že peněžité dávky v mateřství přísluší pojištěnkám jen tenkrát, byly-li za posledních dvanáct měsíců před porodem pojištěny aspoň 180 dnů. Tato lhůta může býti prodloužena až na 270 dnů. Navrhujeme proto, aby odst. 3., § 13 Směrnic byl přizpůsoben textu § 104 novely, a to tak, že dosavadní ustanovení Směrnic platí pouze, není-li stanovami nemocenské pojišťovny určeno, že lhůta byla prodloužena na 181—270 dnů. Jinak bude stále nebezpečí, že nemocenské pojišťovny — ač-

koli určily pro ostatní pojištěnky stanovami delší lhůtu — budou musiti poskytovat domácí dělnicím peněžité dávky v mateřství, prokáží-li aspoň 180 dní pojištění. Hlavně proto, že podle § 16 Směrnic platí předpisy zákona, t. j. stanov podle odst. 1., § 104 novely, pokud Směrnice neobsahují zvláštních ustanovení.

Dobrovolné pokračování v pojištění bylo pro domácí dělníky upraveno zvláštními předpisy § 15 Směrnic, ovšem v duchu § 250 poj. zákona. Máme pochybnosti, je-li kryto zákonem to ustanovení Směrnic, podle něhož domácí dělník může pokračovati v pojištění nejvýše v páté třídě. Zákon (§ 250) neobsahuje v tom směru žádného omezení.

Dobrovolné pokračování v pojištění bylo nově upraveno §§ 250 a 250 a). Dlužno konstatovati, že se předpisy Směrnic (§ 15) vůbec nesrovnávají s uvedenými ustanoveními novely. Hlavně proto, že novelou bylo zvláště upraveno dobrovolné pokračování v nemocenském pojištění a zvláště pokračování v pojištění invalidním a starobním. Předpisy § 15 Směrnic o jednotné úpravě pokračování v obojím pojištění podle § 250 poj. zákona sotva mohou býti aplikovány i nyní po 1. VII. 1934, zvláště, jsou-li předpisy Směrnic o podmínkách pokračování v nemocenském pojištění přísnější než ustanovení § 250 novely.

Pokud jde o podmínky pokračování v invalidním a starobním pojištění, neodpovídá předpis § 15 Směrnic vůbec intencím § 250 a novely. Navrhujeme tedy, aby § 15 Směrnic byl zrušen. Dobrovolné pokračování v pojištění může býti i pro domácí dělníky prováděno podle §§ 250 a 250 a) novely a bylo by pouze zapotřebí zvláštního ustanovení Směrnic o tom, jak mají býti stanoveny mzdové třídy.

Postačí všeobecný předpis, že mzdové třídy mají býti stanoveny na základě ustanovení § 12 novely, a to podle čisté mzdy za poslední kalendářní měsíc povinného pojištění.

DR. KAREL BALLEMBERGER:

Potvrzení o smlouvě a potvrzení o zaměstnání soukromých zaměstnanců.

(Dokončení.)

Žaloby na plnění, žaloby na náhradu škody.

a) *Žaloby na plnění podle § 44.* Domáhá-li se zaměstnanec vydání vysvědčení žalobou, musí vždy přesně uvést text potvrzení o zaměstnání, jehož se domáhá; nepostačí poukaz na »zákonné ustanovení« atp. Nejčastější případ se vyskytuje nevydání zaměstnavatelem zaměstnanci vysvědčení

v ú b e c. Zaměstnanec musí učiniti ovšem pokus vysvědčení vyzdvihnouti. Za pokus o vyzdvihnutí (žádost o vydání vysvědčení) musíme rozhodně pokládati podání žaloby. Neobstojí tudíž námitka předčasnosti žaloby uplatňované zaměstnavatelem, který tvrdí, že o vysvědčení nebylo žádáno. Námitku mohl by uplatňovati jedině tehdy, kdyby nejdéle při I. roku zaměstnanci žalobu vydal. Bylo-li

vydáno vysvědčení neúplně, neodpovídající zákonným předpisům, či obsahující zápisy a poznámky, jež jsou s to ztížiti zaměstnanci najítí nové místo, je nutno taktéž formulovati v žalobním petitu plné znění vysvědčení, jež má býti vydáno. Nezákoně vysvědčení musí býti ovšem zaměstnavateli vráceno a nebo aspoň v žalobě musí býti projevena ochota k vrácení. Je lhostejno, že žalobce již snad vysvědčení přijal, a nebo s jeho zněním projevil souhlas, vzhledem k donucujícímu předpisu § 53. Žaloba o vydání listin u zaměstnavatele uložených (§ 44, 3), je vlastně reivindikací, a proto bude nutno přesně specifikovati listiny, jichž vydání se žádá, aby mohla býti bez obtíží provedena exekuce (Mayr-Grünberg 472). Žalobou nelze se domáhati pochvalných uznání nýbrž pouze zákonného minimálního obsahu podle § 44, 1. Důkazní břemeno leží cele na žalobci (zaměstnanci), ježto tento vždy napadá znění vysvědčení a to buď co do délky zaměstnání, způsobu zaměstnání a nebo co do přípustnosti určitých doložek, poznámek, znamení či označení. Zaměstnanec musí ovšem též dokázati u pochybnost vzbuzujících poznámek a zápisů, že jsou s to mu ztížití získání nového zaměstnání. Nemůže snad paušálně odmítnouti vysvědčení opatřené jakoukoli doložkou a požadovati vydání vysvědčení obsahu pouze zákonného. (Jinak *Pisko.*) Žaloba o vydání i prozatímného vysvědčení bude se lišiti od žaloby normální pouze tím, že v údaji doby zaměstnání bude vypuštěn konec zaměstnání.

b) *Žaloby o náhradu škody* lze podávati tehdy, jestliže zaměstnanci vznikla škoda nevydáním, či opožděným vydáním vysvědčení, nebo vydáním vysvědčení, jež neodpovídá zá-

konným předpisům. Nejčastěji budou to žaloby podané zaměstnancem na zaměstnavatele proto, že zaměstnanec, nemaje řádného vysvědčení o posledním zaměstnání, nedostal zaměstnání, jež by byl obdržel prokázav se vysvědčením vystaveným podle předpisů § 44. Nárok na náhradu škody nepodléhá prekluzivní lhůtě 6 měsíční, nýbrž 3letému promlčení podle § 1489 obč. z.

U zaměstnavatele stačí pro vznik nároku, aby porušil zákon v některém směru, zaměstnanci pak musí vzniknouti škoda. Při posuzování škody, jež vznikla zaměstnanci, nelze ovšem použítí tak přísných měřítek jako při jiných druhích žalob o náhradu škody, zejména uvědomíme-li si v plném rozsahu situaci zaměstnance, který je nucen hledati si místo bez vysvědčení z minulého zaměstnání, event. s vysvědčením, které mu ještě ztěžuje nalezení nového zaměstnání. Při posuzování kausální spojitosti mezi zaviněním a škodou bude tedy stačit to, že nebylo vydáno vysvědčení odpovídající § 44 a to, že zaměstnanec nedostal nové zaměstnání.

Výše nároku na náhradu škody bude odpovídati výši platu, který by zaměstnanec obdržel na novém místě, kdyby byl býval měl řádné vysvědčení, a nebo výši platu, který měl na starém místě.

Sporným je, že zda nárok vznikne od okamžiku, kdy zaměstnanec opustí své poslední zaměstnání, a nebo od okamžiku, kdy se marně na základě protizákonného vysvědčení snaží dosíci nového místa.

Nárok na náhradu škody vznikne též, nejsou-li zaměstnanci na jeho žádost vydány listiny u zaměstnavatele deponované (§ 44, odst. 3). Nárok konstruuje se podobně jako nárok podle § 44, odst. 1 po př. 2.

Z rozhodnutí ve věcech pracovních.

Služební smlouva

§ 1152

1005.

Ujednali-li zaměstnavatel se zaměstnanci, že příspěvky k nemocenskému pojištění, pokud mají býti zapraveny zaměstnanci, budou zaměstnavatelem ukládány pro každého jednotlivého zaměstnance na vkladní knížku a že příslušná částka může býti zaměstnancem požadována teprve při vystoupení ze služby, jest posuzovati nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na vydání příslušné částky i s úroky za nárok z poměru mandátního a nevztahuje se naň ustanovení § 1486, čís. 5. obč. zák. Rozh. nejv. soudu z 1. XII. 1934, Rv 1964/34, Váž. obč. 13.999.

Podle zjištění nižších soudů bylo dne 1. ledna 1927 ujednáno mezi žalovaným a jeho zaměstnanci (tedy i se žalobcem), že příspěvky k nemocenskému a pensijnímu pojištění, pokud mají

býti zapraveny zaměstnanci, budou žalovaným uloženy pro každého jednotlivého zaměstnance na vkladní knížku u spořitelny ve V. a že příslušná částka i s úroky může býti zaměstnancem požadována teprve při vystoupení ze služby u žalovaného. Tím byla ujednána doba splatnosti těch částek (nepopřené 100 Kč měsíčně a dohromady 3.600 Kč) a promlčecí lhůta podle § 1486 čís. 5. obč. zák. by mohla počítati teprve dnem vystoupení žalobce ze služby, t. j. 21. června 1933. Nehledí-li se ani k tomu, bylo by pokud jde o tyto částky žalovaného podle § 960 obč. zák. pokládati za zmocněnce a bylo na něm, aby podle § 1009 obč. zák. příkazu bedlivě a bezelstně vyhověl a po zrušení služebního poměru veškeré užítky z věci zmocniteli (žalobci) ponechal, t. j. aby mu vydal příslušnou částku i s úroky. Jde tu o nárok z poměru mandátního a nikoli o plat příslušící žalobci ze smlouvy námezdní, a proto nevztahuje se ustanovení § 1486, čís. 5 obč. zák. na tento případ.